

Олександр Сачук

ЧЕХІЯ – УКРАЇНА

Між двох країн...

Олександр Сачук
Чехія – Україна.
Між двох країн...

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=36305591

ISBN 9785449326577

Анотація

Сбірка прози і віршів. Все з дитинства і до сьогодні. Дякую моїм друзям, які допомогали мені на всьому шляху створення книги!

Содержание

Ангіна	5
Рябина-горобина	8
Квіти для інспектора міліції	12
Ковбаси від Івана	17
Кінець ознакомительного фрагмента.	21

Чехія – Україна Між двох країн...

Олександр Сачук

© Олександр Сачук, 2018

ISBN 978-5-4493-2657-7

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Ангіна

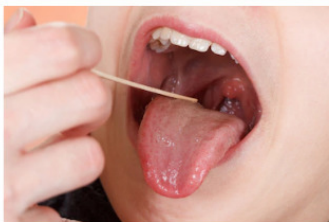
Нововолинськ, 1972 рік. Мені 8 років, зима, холодно, темно, січень місяць. Заболів я тяжко – грип, ангіна, температура. Відвезли мене в лікарню. Січень місяць, на дитяче відділення міської лікарні. Нас багато, зима, діти багато поморозились. Поклали мене в кімнату, де нас було п'ятеро. Всі маленькі, дітки були десь на рік менші, на два, всім по 5, по 6, по 7 років, мені – 9. Один був такий як я. Я прийшов, ми лягли, нам ліки почали давати, познайомились. Бачу, сумтні вони якісь ті діти. Був там Сергій, такий як я. Він якийсь був нервовий, чуть що, зразу їх бив, подзатильники та копанці давав. БАчу, в тих тумбочках, що вони були, його тумбочка була вся забита цукерками та водою, якийсь апельсин, то яблучко було, у дітей нічого не було.

Потім пішли, я на сходах на першому поверсі спустився, а вони мені підходять і говорять, що Сергій б'є їх, а те, що батьки принесуть, забирає у них. Такий маленький паханчик, злодійчик. Говорять, мабуть, і до тебе полізе битися. Я не любив битися, але вже другий рік ходив на баскетбол грав, бігав, трошки був якийсь спортсмен. Я думав, коли то він до мене причепиться, коли чогось буде хотіти. Татко прийшов до мене на вихідні в суботу, приніс мені якісь сухарики, піроженко мені приніс, декілька яблук, поговорили ми. Говорю, температура вже впала мені, ще день-два і в понеді-

лок, мабуть, мене випишуть.

Ну прийшов я в кімнату, в палату лікарні. Хлопці всі на мене подивилися, а Сергій підбігає до мене і вирвав у мене пакунок-сітку з тими дарчиками від батька. Я знав, що то може бути, ми зцепилися. Зцепилися і почали боротись. Боролись і боролись, почали бити один одного. Впали з кроваті, кровать розлетілася, тумбочка розбилася, доски валялись, а діти вокруг почали кричати: «Сашко, бий того Сергія, бий, бо він нас обіжає!» Я його бив і бив. Він сначала кричав, угрожав, що заб'є мене. А я бив його в груди, бив його по голові. Кров з нього текла, а я не хотів зупинитися, бив, а він потім почав плакати і кричати, щоб я його пустив. Я ще декілька раз його вдарив і сказав: «Ще раз від когось шось візьмеш, заб'ємо тебе разом». Він плакав, втирав собі сльози, втік з кімнати. Хлопці всі мовчали, дивилися на мене, була на мені рубашка лікарняна, порольна. Почали вони мене відтирати, синець мав. Поскладали ми кроваті, постелі поскладали, хлопці були щасливі.

Той Сергій на другий день вже не прийшов до нас спати, його виписали десь через дві-три години. В місті більше я його не бачив. Мене виписали в понеділок.

Рябина-горобина

Зранку проснувся в будинку, а тут же в двері сусід мій стукає, сусід Гена. Я говорю: «Гена, що це таке, вісім ранку, а ти вже до мене біжиш!» А він говорить: «Сашко, піщекомбінат, наш консервний завод городський об'явив, що збирає рябіну, рябіну-горобину і платить він по чотири копійки за кілограм. Ідемо збирати!» А ми жили біля базару, навколо базару стояли дерева, були каштани, але була й рябіна.

Ну і ми що? Бізнес є бізнес. Пішов я до татка, взяв з шахти мішок поліетиленовий. А ті мішки поліетиленові були десь метр на метр, вони трошки грубіші були. А вони вішали туди в шахті по лавах, набирали туди воду і вони вішали під потолком, що якщо взрив в шахті, вони робили орошення, вони взривали ті мішки з водою і вода розпилялася по лаві, щоб не було пожегу. Ну і татко приніс пару штук, щоб було для дому, для господарства. Ніхто особливо не були проти того, дома завжди пригодиться мішок: чи для бульби, чи для картоплі, чи для яблук, мішок – то добра річ. Я говорю татку: «Візьму один мішок для рябіни, якісь гроші зароблю собі, може велосипед собі куплю чи як». Добре, татко дав мені, ми пішли.

/Взяли драбину в себе в сараї, до дерева полізли і почали збирати горобину. Збирали-збирали, я бачу, вже десь 10 кілограм назбирав, якраз на 30 копійок. Гена був старший від

мене, він зібрав трошки більше, 15 кілограм. Ну що, ми йдемо потихеньку до того консервного заводу на роздаточний пункт. Ідемо-ідемо, пройшли ми, а консервний завод треба було пройти біля міськвідділу міліції. Гена трошки був сильніший, то він перший прийшов, від мене метрів 50 пройшов, а біля входу проходжу, а з правого ходу там була міліція. Вийшла жінка, побачила мене, схватила мене за руку, тяне мене. Я говорю: «Куда Ви мене тянете?» А вона говорить: «Я інспектор дитячої школи міліції, міліціонерка». Тяне мене, тяне, іде, затянула мене до себе в кабінет, бачу, тут ще один лейтенант бігає, а вона зразу бумагу, та й говорить: «Пиши!» Я говорю: «Що маю Вам писати?» «Ти ламав дерева, чого ти ламаєш дерева, державні дерева?» Я говорю: «Ми не ламали, ми несем на консервний завод, мали драбину, вилізли на драбину акуратно і рвали. Може то біля нас хто, ми нічого там не ламали». Вона говорить: «Не. Не хочеш писати, за тебе напишу.»

Дістала наручники: «Не підпишеш – я тобі наручники, підеш в тюрму». Пише, пише, написала, бачу, напечатала і дає мені підписувати. А я думаю: так мені ж 11 років, яка тюрма? А вона говорить: «Я тоді тебе в дитячу зону пошлю». Думаю: яка ж то зона, за рябіну та зона? А вона говорить: «Підписуй!» Я говорю: «Мені татко казав, що мусиш прочитати». «Ну раз ти такий хитрий, дам тобі почитати». Я читаю, там: такий-то такий-то, Олександр, школа шоста, п'ятий клас, ламав дерева, лікті ламав державні, для того, щоб

рябіну назбирати і віднести на консервний завод/ Я говорю: «Я то не підпишу». Вона дістала наручники, забила мені одну руку, простягнула мене до крісла, говорить: «Або ти підпишеш, або підеш в тюрму, но я тебе не випущу». А її товариш, той, що ходить, говорить мені: «Будеш сидіти в тюрмі 10 років», почав мені уgroжати. Бачу, мені говорити вже не можна, руки мені почали трястися. Я говорю: «Я не буду то підписувати». Вона говорить: «Як я підпишу, все одно тебе в тюрму заберемо».

Підписалася вона, подивилася на мене і говорить: «Ну тоді підеш в тюрму, відведуть тебе. Відведи!» Вона своєму товаришу сказала, він взяв мене, вийшов на вулицю і говорить: «Завтра приїдемо з «бобіком» і заберемо. Відстібнув мені ті наручники і говорить: «Іди пока додому, завтра тебе забере-мо».

А мені вже світ не був милий. Сонце світило наді мною, а ноги не хотіли іти. Йшов я потихеньку, сльози мене давили, но я не давався. Прийшов додому, а татко бачить, що я шось не такий, та говорить: «Шо тобі, синку?» Говорю: «Татку, мене завтра в тюрму, мабуть, забирають в дитячу». А він говорить: «А чому так, що ти наробив?» Я говорю: «Ніс рябіну, а тьотя на мене напала, сказала, що мусиш підписати». «А ти підписав?» Я говорю: «Я не підписував, ти ж мені казав, що не можна. Але вона підписала і казала, що завтра заберуть». Говорить: «Мамі скажи, мама в суді робить». А моя мама робила народним засідателем.

Мама прийшла, почула, почала плакати. Говорить: «Завтра піду в райісполком в ту комісію, розберуся, що там. Але дякую тобі Боже, що ти не підписав, мало лі що вона могла написати».

На другий день я чекав, коли прийде за мене «бобік», він не приїжджав. Мама казала: «Заспокойся!»

Через неділю мама пішла, сказала: «Нічого не буде, більше вона не буде таких дітей як ти наказувати, її уволили». Я був щасливий.

Квіти для інспектора міліції

1987 рік, Ужгород. Чергова частина міськвідділу Ужгородського міськвиконкому міліції. Черговий – Василько, майор, 15 років на службі, вже замучився, вже би хотів втекти на пенсію. Літній день, сонце світить гарно, тепленько, ніяких правопорушників немає, скучно, години чекає до шести вечора. Пам'ятає, що додому прийде, вже жінка, борщ чекає його, вже тішився на борщик, на футбол по телевізору, вспоминав, що не є то погане життя. Служба нетяжка. Ну деколи приведуть п'яного чи хтось побився, але то таке діло, слава Богу, вбивств немає, життя, мабуть, повезло. Проблем не було, так воно й буде.

Тільки дивлюся через вікно – начальник наш іде. Начальник іде, а біля нього – гарна дівчина. Ну то дивно, вже вечір, а начальник іде. Начальник зайшов, посміхнувся і говорить: «Василь Іванович, це наша нова інспекторка у справах по дітях. Прошу любити і жалувати, завтра, в понеділок, на построєнні, представляю її, так щоб Ви вже знали. Закінчила академію в Києві, буде в нас служити, добре». І повів її до себе, видно, знайомити з кабінетом. Ну гарно, гарні в нас дівчата, добре йдуть по службі. Більше, правда, по інспекції по дитячій.

Тільки 5 хвилин, дзвонить мені начальник: «Василь Іванович, треба зробити якісь квіти на завтра. Тому що буде

построєніє, самі знаєте як зробити». Десь, говорить, на базар пошліть дежурного, чи машину, щоб хлопці їхали да десь заскочили і купили якісь квіти, гвоздики там чи якісь рози. Добре, говорить, я тобі рубля потім дам на ці квіти. Добре, домовилися. Із дежурних поїхали.

Приїжджають, оперативна та машина, щось визвали на якусь квартиру, проблема. Чи б'ються, чи ругаються. Може буде ще хто завтра, буде весело, хлопці будуть сміятись. Будуть же питаться: замужня, незамужня, тому що гарна, блондинка. Приїхали хлопці. Ну що, що, пишіть, хлопці, протокол, що там було, як. Пише сержант, то, сьо, пише, записав в журнал проішествій визов. Ну і що, хлопці, говорю, водітель хай відпочиває. А Іванко, Іванко був із Тячевського району водійом на «бобіку», вже мабуть 20 років служить у нас. Ми взяли його не в ОБХССі, не закінчив нічого, в опера він тоже не вийшов ні ростом, ні розумом, а водітельом їздить, хоча він говорить суржилом, по-Закарпатськи, мало його хто розуміє з хлопців, але вже привикли до нього.

Говорю: «Слухай, Іванку. Ось тобі рубль, начальник дав. Буде у нас нова інспекторка у справах неповнолітніх, по дітях. Іди-но квіти десь на базар купи і привези, щоб ми на ранок мали, чим її привітати.

Іванко взяв рубль та й поїхав. Вже стемніло, я думав, може ще базар не закрився на Косові там. Поїхав, через годинку приїжджає. Дивлюсь розочки, файненькі. Говорю: " пльончки не було, целофан, щоб завернути?" Говорить: „Вже

не було“. Добре, то шо. Я говорю, поставим ми ті квіти, через годину дзвонить нам начальник міліції, говорить: „Іван Васильович, шо за херня?“ „А що сталось?“ Говорить: „Ваша машина в міськвідділок підїхала, до міськвиконкому, вийшов звідти водій і біля міськвиконкому квіти почав рвати, рози. Як це так? Черговий по міськвиконкому сидів і подивився, там же освітлення. Світло було видно, бо центральний вхід видно, а збоку також трошечки якось видно. Він дивився за тим, та говорить, назбирав цілий букет, сів в машину й поїхав! Та шо ж це таке? То красота для міста, щоб люди бачили, щоб гарно було! А він потоптав, порвав то всьо і шо тепер робити? Вже і мер знає про то, шо міліціонери прийшли квіти порвали. Шоб бистро квіти за 10 минут були на місці, нічого не хочу знати!

Я говорю, Іванко поїхав на визов. Я йому дзвоню по рації: „Іванку, срочно назад, кидай то всьо!“ Іванко прилітає, говорю: „Іванку, ти шо наробив? «Іван Васильович, перебачте мене, перебачте, я не розумію, прийшов на базар, а вже люди уходили, бабки були такі вялі і ті гвоздики були такі нещасні, такі погані, вже попадали, та шо було такого брати? А Ви ж казали, шоб гарні були, бо гарна дівчина, я хотів якнайкраще. Їхав біля того міськвиконкому, бачив ті квіти, знаю, шо гарні кущі, пішов, думав, ніхто мене не побачить». Короче, Іванку, таке, мабуть, тебе виженуть з міліції, будеш десь уборщиком чи дежурним в лікарні робити, потому шо начальник міліції і мер вже знає, шо ти там накрвав. Шви-

денько давай квіти назад. Машину постав далеко від міськвиконкому і всі квіти там, де ти зірвав, постав на місце, розумієш?

Зрозумів. Іванко Тячевський наш головку опустив, взяв ті квіти, сів в машину та й поїхав. Виключив світло, пальцем в землю розу вставляє та й зажимає, щоб не падала, одну, другу. Та й говорить: «Всьо-всьо, всьо-всьо. Казали квіти, зробив квіти і вже знову їх назад давати. Ну так яка їм різниця, чи куплені, чи на те, нічого вони не розуміють. А мушу я, старий чоловік, сюда квіти вкладати, добре».

Посаджав він там, повтикав ті в землю, знову Іванко тільки до машини сідає, знову рація. Знову виходить, що дежурний по міськвиконкому дзвонить начальнику міліції: «Знову сиджу і у вікно бачу, прийшов знову ваш міліціонер, пальцем втикає в землю і вставляє туди рози. Це ж треба додуматись до того?! Як же вони рости будуть?»

Знову дзвонить начальник міліції нашому дежурному: «Іван Васильович, що ти там знову наробив? Знову біда. Той привіз букет назад і в землю втикає пальцем. Ну то як то можна? Нічого не можна вам довірити. Ні тобі, ти вже старий конь, я тобі довіряв, дав тобі той рубль, щоб ти квіти знайшов, все мушу на себе робити».

– Перебачте, пане начальнику, не хотів я. ДОВірив Іванкові, нашому водію, а він так то всьо зробив погано.

– Ну тепер іди додому, а де хоч мені, щоб на ранок були квіти. Служба в тебе в 6 кінчається, значить я хочу, щоб ра-

но, на 7 ранку шоб були квіти. Добре, Іван Васильович, служба сьогодні з тими квітами, то для одних, то для других. То дежурні міськвиконкому не сплять, не шоб спали, шоб ніку-да не дивились, а тут до всіх нас дзвонять нам, видзвонюють.

Прийшов додому, а у нас біля дому жінка рози посадила. Гарні рози. Я говорю: «Жіночко, хотів би рози шоб ти мені дала. Не хочу в тебе красти, наріж мені на букет файних». Жінка нарізала мені, ранком відніс, начальник говорить: «Тай ти оставайся на построєніє».

Построїлись ми, вийшла та Ганна Іванівна, начальник поздоровив її, дали квіти, а всі засміялись. Відійшли ми, а хлопці всі мене підколюють:

– То які квіти? З міськвиконкому, облвиконкому?»

– То мої квіти, від моєї жіночки. Але хай служить, головне, шоб приємно було дівчині, нашому інспектору.

Ковбаси від Івана

Оповідання про мене і мого товариша.

Був у мене сусід дуже хороший, Іванко. Іванко був десь на 15 років старший від мене, бізнесмен, а назва в нього була Рижий. Чого Рижий? Бо він був рижий, риже волосся в нього було, він був веселий, був крупний гарний мужчина, а ніхто йому другої фамілії не знав, всі казали Рижий Ваня. Ну Рижий Ваня, Рижий Ваня. Ми з ним зійшлися, життя нас звело, познайомились, він мав магазинчик свій, продавав.

Зустрілись ми. Він говорить: «Сашко, не хочеш якийсь бізнес почати?» Я говорю: «Ну так чого, можемо якусь грошину заробить. А що б ми могли зробити: базар великий в ужгороді, людей багато, а їсти хочуть. Давай ми купимо сосиски, а якось на вихідні, я не стидаюся, будемо продавати. Відваримо чи запечемо, ти купи десь станочок на базарі, а будем сосиски з хлібом продавати». Він говорить: «Добре, так сосиски, м'ясокомбінат не працює, бо він на ремонті стоїть уже два місяця. Я не знаю де, бо я не маю бізнес. Він говорить: «Я знаю один м'ясокомбінат у Київській області, ми там купимо». Я говорю: «Добре, Іване».

У Івана був день народження. Ми сиділи, казкували, гутарили, трошки випили, трошки закусили, ковбаски якісь малярські у нього були, було якесь вино Закарпатське, попили, поговорили, ну то я й забувся за то.

Приходжу я з роботи десь в десять вечора, дзвонить мені дзвінок. Думаю, хто ж то ввечері так дзвонить. Я піднімаю трубку, а він говорить: «Сашко, приїхали!» Я говорю: «Хто приїхав? Говорить: «Ковбаси приїхали, сосиски приїхали полукопчені». Я говорю: «Звідки приїхали? Про які ти ковбаси, Вань, говориш?» Говорить: «Ну ми ж говорили з тобою на день народження про ковбаси, будемо продавати, варити і жарити». Я говорю: «Ну так ми були трошки вже і випивші, я вже не помню про ті ковбаси». Говорить: «Так я і заказав, сьогодні поїздом приїхали з м'ясокомбіната, прийди срочно».

Ну то я і взяв, до нього їду. Пів на одинадцяту ночі, заходжу до Іванка, а Іванко мав азіатську овчарку, Аргон називалася. Заводить він мене в комнату, Аргон іде з нами. Відкриває комнату, а там комната десь сім на п'ять метрів, сама велика в нього комната, а він жив в старому сталінському домі. Старі квартири великі, сто квадратних метрів., в нього квартира була чотири комнати. А одну комнату він виділив повністю під ковбаси. Відкрив комнату, а вся земля, весь пол заложений на газетах ковбасою. Я говорю: «Скільки ж, Ваня, тут ковбаси?» А він говорить: «450 кілограм ковбаси». Я подивився на нього і говорю: «Ну то шо, завтра базар, завтра неділя, то будемо продавати!» А Аргон дивиться на Івана, видно, шо Аргон хоче їсти, а він говорить: «Я тобі не дам, це на бізнес». Ну добре, бізнес, так бізнес. Аргон голову опустив, бідненький, бачу, відійшов, а знову нюхає, не може від

ковбаси відійти.

Іван говорить: «Не дам, прив'яжу тебе на вулиці». Прив'язав, а Аргон в хаті жив. Прив'язав він його на вулиці.

Тут ранок, неділя, ми продаєм, поїхали ми на базар. Він там десь за станок електричний договорився з адміністрацією базара, електрику протягнув. Продає він, я на другій стороні продаю ту ковбасу. А як на зло люди не хочуть купляти і говорять, що там на другій стороні теж ковбаси продають. Ми пішли подивитись з Іваном. в ту ніч, коли привезли ті ковбаси, Ужгородський м'ясокомбінат запустив ковбасний цех і видав зразу десь 20 тонн ковбаси і ті ковбаси в першу чергу прийшли на базар і по всіх магазинах. Ми за цілий день торгівлі десь продали 10 чи 15 кілограм ковбаси. Іван говорить: «Сашко, треба ковбаси розвозить по всіх магазинах». Магазины з великими проблемами брали в нас по дватри кілограми ковбаси. Більше не хотіли брати, бо мали з м'ясокомбінату.

На особистих контактах роздали десь 100 кілограм ковбаси, а 350 кілограм лежить. Добре, що вони були напівкопчені. кожен день роздавали, роздавали.

Іван мені через два дні дзвонить: «Сашко, не можу продати ковбаси, осталося ще десь 150 кілограм. Шось розвезли, Аргон спочатку взяв з'їв десь півтора кілограма, на другий день з'їв півкілограма, на третій день з'їв десь може знову півкілограма, а сьогодні я ковбасу йому даю, а він не хоче їсти, напівкопчені сосиски не хоче їсти! Подивився на мис-

ку з ковбасою і голову відвернув! Шо робити? Вже ковбаса почала пльонкою покриватись, портиться, потому шо літо, у мене ж морозилки нема». Морозилка в мене десь на 40 кілограм, а ще 100 кілограм ковбаси. Говорю: «Іванку, у мене тоже весь холодильник забитий твоєю ковбасою, ніяк не можемо продати».

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.